

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 7

Semnele caracteristice ale copiilor lui Dumnezeu

Dacă noi suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci la noi se vor remarca anumite semne caracteristice sau trăsături de caracter și acestea se vor dezvolta tot mai mult cu timpul. Căci, dacă suntem născuți din nou, avem o natură nouă și am primit viața eternă în Hristos Isus; și această natură nouă – așa presupune apostolul pe drept – se face cunoscut în mod clar. Cu alte cuvinte: deoarece Hristos Însuși este viața eternă, natura nouă, pe care noi am primit-o prin credința în El, se poate mișca numai în același cadru în care S-a mișcat viața Sa, atunci când El a călătorit pe pământ în mijlocul copiilor oamenilor. Natura divină trebuie în împrejurările date să se descopere totdeauna și pretutindeni în același fel, corespunzător lui Dumnezeu. Ea nu poate fi altfel decât asemenea Lui, din Cel care descinde: din Hristos, «*Chipul Dumnezeului nevăzut*», «*Întâiul născut din toată creația*», din El, «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*». – În felul acesta apostolul vorbește în toată prima lui scrisoare mult despre semnele caracteristice sau însușirile de caracter ale copiilor lui Dumnezeu.

Dar Duhul Sfânt nu arată aceste semne ale copiilor lui Dumnezeu, ca să-i facă pe credincioși să se verifice, dacă sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, și apoi probabil să trezească în ei îndoială cu privire la starea lor de copii ai lui Dumnezeu. Aceasta este departe de intențiile Duhului lui Dumnezeu; El nu vrea ca credincioșii să se preocupe cu ei înșiși, și nici să-i umple de nesiguranță; El nu vrea nici să-i aducă într-o stare legalistă, tristă, care ușor ar putea să ia naștere într-un suflet din dorința năzuirii după semnele caracteristice al stării de copil al lui Dumnezeu. Aceasta ar distruge prospețimea și frumusețea vieții dumnezeiești.

În toate timpurile au fost mulți credincioșii care au fost călăuziți să privească permanent în propria inimă și viață, în loc să privească la Hristos. Ei au căutat și au cercetat în ei și la ei înșiși după roadele și semnele caracteristice ale naturii noi, în loc să-și găsească totul în Hristos și în valoarea Sa mare și să fie captivați și umpluți de El. În contemplarea Persoanei Sale, în savurarea scumpătății și frumuseții Sale constă secretul adevăratei maturizări a vieții spirituale. Deci nu ca noi să ne verificăm și să ne cercetăm dacă suntem sau nu suntem copii ai lui Dumnezeu ne dă Duhul Sfânt aceste semne caracteristice, ci pentru ca noi să recunoaștem cum se revelează și se prezintă aici jos viața nouă, care prin harul lui Dumnezeu locuiește în noi, cei care credem, spre lauda lui Dumnezeu. În felul acesta noi putem și să apreciem în ce măsură căile noastre, cuvintele și lucrările noastre sunt în concordanță sau nu cu realitatea minunată, că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Poziția minunată, sigură, inatacabilă a tuturor acelor care au devenit copii ai lui Dumnezeu prin credința vie în Fiul lui Dumnezeu (Ioan 1,12) și în Duhul Sfânt au primit de la Dumnezeu pecetea, mărturia și arvuna filiațiunii lor (Galateni 4,6.7; 2 Corinteni 1,21-22), este privită în Cuvântul lui Dumnezeu odată pentru totdeauna ca o realitate sigură. Pornind de la ea, Duhul Sfânt ne arată trăsăturile de caracter ale vieții copiilor lui Dumnezeu.

De aceea noi auzim și în primele capitole al epistolei lui Ioan cuvântul simplu: «*Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu.*» (1 Ioan 5,1) Nu se spune: oricine are roadele acestea și acelea sau poartă atâtea și atâtea roade, este născut din Dumnezeu, ci: cine crede, că Isus este Hristosul. Aici pe pământ Hristos a fost repudiat și răstignit; de Dumnezeu însă, așa cum mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu, El a fost înălțat și glorificat la dreapta Sa. Cine se pleacă deci sub această mărturie a lui Dumnezeu și cu credință vie o primește în inima sa, așa că Hristos devine înălțat și glorificat și în el, acela este născut din Dumnezeu; el este copilul lui Dumnezeu. (Ioan 1,12 compară cu 1 Ioan 3,1-2) Nu pe prezența acestui sau acelui rod se

recunoaște prezența naturii noi, dumnezeiești, ci în primul rând numai din simpla credință a inimii în Hristos Isus, Fiul lui Dumnezeu. Ce simplu și ce binecuvântat!

În felul acesta, așa cum am spus, viața dumnezeiască își are semnele ei caracteristice sigure. Și noi am auzit deja odinioară despre o însușire nobilă și generală a copiilor lui Dumnezeu: «*Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii (sau copii) ai lui Dumnezeu.*» Ei nu mai sunt așa cum au fost înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, «*fii ai întunericului*» și «*fii ai neascultării*», ci prin har au devenit «*copii ai luminii*» și «*copii ai ascultării*». Ca atare ei își găsesc bucuria în a fi conduși și se lasă conduși de Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este dependența fericită a copiilor lui Dumnezeu de Dumnezeu și ascultarea de bună voie de Cuvântul Său.

Ca prim semn caracteristic al vieții noi Ioan numește: «*Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.*» (1 Ioan 3,9) Și în continuare: «*Știm că oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge.*» (1 Ioan 5,18) Greutatea, care o oferă acest loc multor credincioși, dispare de îndată ce s-a înțeles felul de prezentare și de exprimare al apostolului Ioan. El prezintă totdeauna adevărul curat și nemijlocit; el vorbește, așa cum se obișnuiește să se spună, într-un fel abstract, absolut, aceasta înseamnă că el renunță în exprimările lui la toate înfățișările secundare posibile și la abaterile de la regulă. Aici, de exemplu, el își îndreaptă toată atenția spre natura nouă, vorbește exclusiv despre ea și spune cu privire la ea: «*oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește.*» Însă că la cel născut din Dumnezeu pe lângă natura nouă, la care apostolul se gândește aici exclusiv, există și vechea natură păcătoasă, el nu se referă deloc la ea. El are în vedere numai natura nouă; numai ea caracterizează pe cel născut din Dumnezeu, și ea nu poate păcătui; pentru ea este tot așa de imposibil să păcătuiească, ca și pentru Dumnezeu Însuși, care este izvorul naturii noi. Ioan știe foarte bine, așa cum noi am avut de mai multe ori ocazia să vedem în scrisoarea sa, că credinciosul, atâta timp cât el va fi în trupul acesta, are în sine natura veche, «*carnea*». (compară 1 Ioan 2,1; 5,16) Însă «*carnea*», numită și «*trupul păcatului*» (Romani 6,6), pentru cel credincios a fost, așa cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu juridic «*răstignită împreună*» și «*înlăturată*» în moartea lui Hristos; de aceea el poate și are voie practic să se socotească «*mort față de păcat și viu față de Dumnezeu*» (Romani 6,11). Da, acesta este privilegiul lui și chemarea lui; desigur, fiecare credincios are cele două naturi în el, atâta timp cât el se mișcă în trupul acesta, însă înaintea lui Dumnezeu îl caracterizează natura nouă și nu natura veche și în lumea aceasta natura nouă trebuie permanent să se arate în gândirea lui, în felul lui de viață. Și deoarece numai noua natură caracterizează pe credincios ca atare înaintea lui Dumnezeu și constituie poziția sa, apostolul vorbește numai despre aceasta; el nu ia deloc în considerare natura veche, înlăturată prin judecată în moartea lui Hristos, și în vorbirea lui absolută spune: «*Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul ... și nu poate păcătui.*» Din propoziția secundară rezultă clar, că apostolul nu se gândește pur și simplu la credincios, ci la el, în măsura în care numai viața nouă îl caracterizează ca fiind născut din Dumnezeu; căci Ioan știe bine, că credinciosul ca atare încă mai poate păcătui. De aceea el îl atenționează, «*să nu păcătuiești*» (1 Ioan 2,1) și să se roage pentru «*fratele care a păcăluit*». (1 Ioan 5,16)

Cât este de bine de asemenea, că credinciosul nu mai este constrâns să păcătuiească; dimpotrivă, prin moartea lui Hristos el a fost pe deplin eliberat de puterea lui Satan și a păcatului. În măsura în care credința este activă în el și el trăiește în dependență de Dumnezeu, el va practica aceasta. Tot așa și Petru spune credincioșilor: «*Așadar, pentru că Hristos a suferit în carne pentru noi (a murit), înarmați-vă și voi cu aceeași gândire*» («*socotiți-vă morți față de păcat*»: Romani 6,11); «*Pentru că cine a suferit în carne (a murit), a sfârșit-o cu păcatul, ca să nu mai trăiască restul timpului în carne pentru poftetele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu.*» (1 Petru 4,1.2) Deci dacă un creștin a păcăluit, din indiferență sau lipsă de veghere, atunci el s-a lepădat de poziția care îl caracterizează înaintea lui Dumnezeu, și pe care el numai pe aceasta ar trebui s-o prezinte

în lume; el a acționat în contradicție și în opoziție cu natura nouă și cu Dumnezeu! – Ce îi mai rămâne de făcut, decât să se condamne sincer înaintea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult, cu cât el știe că el nici nu trebuia să păcătuiască și nici nu era o necesitate ca să păcătuiască. Despre activitatea permanentă, îndurătoare, a Domnului Isus pentru noi ca «*Mijlocitor*» sau «*Apărător*» am vorbit deja. În aceeași frază, în care apostolul ne atenționează să nu mai păcătuim, el ne îndreaptă atenția spre singurul ajutor «*dacă cineva a păcătuit*». El scrie: «*avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept*.» (1 Ioan 2,1) Dacă credinciosul a greșit, atunci Hristos Se roagă la Tatăl pentru el. Totodată El conduce prin Cuvântul Său și prin Duhul Său pe credincios să-și cunoască și să mărturisească pasul greșit și vina sa; și «*dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate*.» (1 Ioan 1,9)

O altă caracteristică a copiilor lui Dumnezeu este, că ei nu numai nu păcătuiesc, ci ei «*practică dreptatea*». Noi nu trebuie numai să evităm răul, ci trebuie să facem și binele. «*Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El*.» (1 Ioan 2,29) Adevărat, o însușire serioasă! Un copil al lui Dumnezeu va fi asemenea lui Dumnezeu, Tatăl său ceresc. Cu privire la această dreptate desigur nu este vorba de dreptatea care ne este socotită nouă pe baza lucrării lui Hristos; căci cum am putea noi face și practica această dreptate? Este vorba de dreptatea practică, care trebuie să se facă cunoscut în gândirea noastră, în ceea ce facem și nu facem, în modul de viață. După ce noi prin harul lui Dumnezeu și pe baza sângelui lui Hristos am devenit părtași dreptății dumnezeiești, noi suntem capabili și suntem chemați să practicăm dreptatea. Este deci vorba de desfășurarea vieții dumnezeiești aici jos pe pământ. De aceea aproape că nu este nevoie să spunem, că dreptatea noastră practică trebuie să fie una corespunzătoare lui Dumnezeu, corespunzătoare gândurilor lui Dumnezeu. Voința omenească, autoritatea și părerea omenească nu își au nici un loc aici. „Practicarea dreptății” de către cel credincios este adusă în contextul nemijlocit cu dreptatea practică de Hristos Însuși aici jos pe pământ. «*Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El*.» Hristos Însuși a umblat aici jos pe pământ în dreptate desăvârșită. În tot felul Său de viață a corespuns gândurilor lui Dumnezeu. Același caracter trebuie să-l poarte și dreptatea practică a credinciosului. Desigur aceasta poate avea loc numai dacă ea este practică în puterea Duhului Sfânt.

Această dreptate, pe care credinciosul o „face” este identică cu ascultarea; căci ea are ca ghid voia lui Dumnezeu sau Cuvântul lui Dumnezeu. Când Domnul și Mântuitorul nostru preamărit în smerenia Sa a venit la Ioan Botezătorul, ca să fie botezat, și acesta a obiectat justificat, El i-a răspuns: «*Lasă acum; pentru că așa se cuvine, să împlinim toată dreptatea*.» Dumnezeu a cerut de la aceia care aveau simțământul păcatelor lor să se supună botezului lui Ioan; și Isus S-a făcut una cu toți cei care în felul acesta au fost ascultători de voia lui Dumnezeu, cu toate că desigur El nu avea nevoie s-o facă din pricina păcatului! El a făcut-o, ca să fie ascultător – ca «*să îplinească toată dreptatea*» spre glorificarea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea poporului Său. Și tot așa și pentru noi ascultarea este singurul drum pentru glorificarea lui Dumnezeu și pentru a fi spre binecuvântarea altora. Prin împlinirea voinței și buneii plăceri a lui Dumnezeu dovedim a fi copii ai lui Dumnezeu. Învățăturile și îndemnurile Cuvântului lui Dumnezeu ne dau îndrumări bogate pentru această ascultare, pentru această dreptate practică. Dacă le studiem mai îndeaproape, atunci vom găsi în ele referiri clare la fiecare din trăsăturile de caracter ale Domnului nostru scump. Aceasta face ca îndemnurile lui Dumnezeu și împlinirea acestora să fie deosebit de importantă pentru noi, deoarece ele ne arată ce a fost Hristos și pentru că ele ne transformă să devenim practic asemenea Lui! De aceea dacă noi posedăm natura nouă, atunci Hristos Însuși este viața noastră, și dacă umblăm realmente în noul vieții, atunci este total de la sine înțeles că noi ne mișcăm pe căile divine, pe care a mers Domnul Isus și pe care Sfânta Scriptură ni le arată pretutindeni. Așa cum este de sigur că Dumnezeu ne-a mântuit și ne-a făcut copii ai Săi în harul Său liber pe baza mântuirii înfăptuite prin Hristos, tot așa de sigur este că El așteaptă de la noi, ca noi «*să practicăm dreptatea*», revelând în caracter, cuvânt și umblare viața

dăruită nouă de El. Aceasta este viața și caracterul lui Hristos. Și așa cum am spus, El, pentru ca să ne conducă *«pe cărări ale dreptății»*, ne-a dat Cuvântul Său scump ca *«o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pentru cărarea noastră»* (Psalmul 119,105) și pe Duhul Sfânt ca izvor al puterii și conducător și călăuză. Dacă umblăm în această lumină în teama de Dumnezeu, dacă lăsăm ca ea să ne lumineze pașii, dacă suntem supuși cu credincioșie Cuvântului lui Dumnezeu și Duhului Sfânt, lăsând ca viața noastră să fie transformată după chipul lui Hristos, atunci nu vom duce lipsă de dreptate, pace și bucurie.

În Apocalipsa 19 citim că soției Mielului i s-a dat *«să se îmbrace în în subțire»*, și că acest în subțire este dreptatea (de fapt „dreptățile”, aceasta înseamnă dreptatea realizată sub diverse forme) sfinților. – Deci în măsura în care credinciosul aici jos în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu a *«practicat dreptatea»*, acolo sus va fi răsplătit și va fi revelat pe deplin înaintea lumii întregi.

Ajungem acum la a treia caracteristică a vieții noi: dragostea față de frați, aceasta înseamnă față de toți cei răscumpărați. Apostolul scrie: *«Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați.»* (1 Ioan 3,14). Și mai departe: *«Oricine Îl iubește pe Cel care a născut (Dumnezeu) îl iubește și pe cel născut din El (pe creștinul credincios).»* *«Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu, nici cine nu-l iubește pe fratele său.»* *«Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.»* (1 Ioan 5,1, 3,10; 4,7-8) Aici avem mărturia despre Ființa divină: *«Dumnezeu este dragoste.»* Da, dragostea este natura lui Dumnezeu, în timp ce sfințenia Sa își găsește exprimarea în aceea, că El este lumină: *«Dumnezeu este lumină.»* (1 Ioan 1,5; 4,8) Dacă suntem născuți din Dumnezeu, atunci și noi posedăm această natură. Lumina (curăția morală și sfințenia) și dragostea caracterizează viața noastră. Deci ceea ce Dumnezeu urăște, urâm și noi, cei care suntem copii ai lui Dumnezeu: păcatul, răul sub orice formă și de orice natură. Dar ceea ce iubește Dumnezeu, iubim și noi. Noi știm deci, că Dumnezeu a iubit lumea, aceasta înseamnă pe toți oamenii, și ca să-i scape de pierzare a dat la moarte pe Singurul Său Fiu. Însă copiii Săi, toți aceia care au crezut cu adevărat în Isus, Fiul lui Dumnezeu, sunt în sens deosebit încă subiecte ale inimii Sale. Și tot așa credinciosul are în mod sigur o inimă pentru toți oamenii, dar el se știe intim și veșnic legat numai cu aceia care cunosc cu adevărat pe Dumnezeu ca Tată al lor. Această dragoste față de toți împreună-răscumpărații nu este ceva legalist, constrâns. Ea este revărsarea naturală a vieții dumnezeiești și se găsește în fiecare copil al lui Dumnezeu, chiar dacă în măsuri diferite. Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci vom iubi și va trebui să iubim și pe frați; căci aceasta este una din caracteristicile cele mai importante ale vieții noi. De aceea permiteți să accentuăm, că nici măcar un singur credincios, oriunde s-ar afla el, în orice stare s-ar găsi, nu trebuie exclus de la dragostea noastră. Toți cei care sunt născuți din Dumnezeu sunt subiectul sentimentelor noastre lucrate de Dumnezeu în noi. Inima lui Dumnezeu cuprinde tot cercul familiei Sale; de asemenea și inima credinciosului nu trebuie să facă granițe mai restrânse.

După ce am prezentat și am scos în evidență acest caracter minunat al vieții noi și obligația noastră de a iubi pe toți copiii lui Dumnezeu, fără nici o excepție, corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu, cititorul va vedea cu plăcere, că noi ne vom ocupa pe scurt cu întrebarea, dacă noi practicăm totdeauna, și în ce măsură, această dragoste față de toți credincioșii, aceasta înseamnă că noi putem s-o exprimăm. Aici este un punct asupra căruia în Biserica lui Dumnezeu a fost multă ceartă între credincioși. Unii spun, pentru că este așa, că noi trebuie să iubim pe toți copiii lui Dumnezeu, atunci trebuie să rămânem în legătură cu toți și să umblăm împreună cu toți, în timp ce alții se văd în conștiința lor legați de Dumnezeu, să se despartă de anumiți copii ai lui Dumnezeu, din pricina umblării și mărturiei pentru Domnul. Aici este vorba de o întrebare serioasă, importantă, la care numai Cuvântul lui Dumnezeu ne poate răspunde și ne poate arăta drumul corect. Cine vrea ca și în această privință să urmeze învățătura Sfintei Scripturi și nu propria înțelepciune și părere, dar nici să aibă un duh de partidă, acela nu va rămâne în

neclaritate. Dumnezeu poate călăuzi. Și Ioan atinge întrebarea noastră în scrisoarea sa. Tocmai după ce el a spus: «*Oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El*», el adaugă: «*Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.*» Din aceasta rezultă clar, că, cu toate că nici un copil al lui Dumnezeu nu trebuie exclus de la dragostea noastră, noi putem da expresie acestei dragoste numai pe calea ascultării. Dragostea noastră față de credincioși nu trebuie să constea în sentimente omenești, în care probabil Ființa lui Dumnezeu și Cuvântul Său nu sunt luate în seamă. Mai degrabă în dragostea de frați ar trebui ca dragostea de Dumnezeu și Cuvântul Său să fie premisa și ghidul nostru; de aceea Ioan spune: «*Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.*»

Cu privire la iertare găsim scris în Cuvântul lui Dumnezeu o diferență asemănătoare, sau principiu asemănător, ca cel amintit mai înainte. În Efeseni 4,32 Pavel scrie credincioșilor: «*Fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos*», și Domnul Însuși spune în Luca 17,3: «*Dacă fratele tău păcătuiește, mustră-l; și dacă se pocăiește, iartă-l. Și dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi și de șapte ori se întoarce la tine și zice: „Mă pocăiesc!”, tu să-l ierți!*» Din primul loc vedem, că noi permanent trebuie să fim cuprinși de un duh de iertare, da, că noi, de îndată ce am fost jigniți, trebuie deja în inima noastră să iertăm; în timp ce ultimul loc ne învață că noi putem da expresie iertării abia după ce fratele a recunoscut nedreptatea sa și a mărturisit-o. Tot așa este și cu dragostea de frați. Nimic nu ne dă dreptul și nu ne îndreptățește înaintea lui Dumnezeu să avem o inimă îngustă în dragostea față de frați, dimpotrivă, Dumnezeu vrea ca noi să ne iubim din toată inima; dar noi putem exprima această dragoste, care permanent trebuie să fie în inima noastră «*pentru toți sfinții*» (Filimon 5), numai pe calea ascultării de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Dacă un credincios înaintează în neascultare vădită, eu, tocmai din pricina dragostei față de el, pe care Dumnezeu mi-o poruncește, nu am voie să mă fac una cu el în neascultarea lui; căci atunci voi tăgădui și voi desființa principiul sfânt al dragostei, așa cum este scris el în Cuvântul lui Dumnezeu pentru învățatura și călăuzirea noastră.

Aici, ca și în toate celelalte lucruri, noi trebuie să acționăm așa cum acționează Dumnezeu Însuși. El îi lasă pe acei copii ai Săi, care merg în legătură cu răul și lumea, cu toate că El îi iubește ca Tată, să fie lipsiți de savurarea practică a dragostei Sale. Aceasta am văzut-o deja în 1 Ioan 2,15: «*Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.*» Tot așa vedem și din 2 Corinteni 6,14-18, că Dumnezeu cere de la copiii Săi să se despartă de orice formă de rău, dacă este vorba ca El să Se facă una cu ei și înaintea lumii ca Dumnezeu și Tată al lor. El strigă copiilor Săi: «*De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul; și, „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice”, spune Domnul Cel Atotputernic.*» Și apostolul adaugă: «*Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu.*» Dorim să cităm și cuvintele Domnului nostru scump: «*Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el.*» (Ioan 14,23) Da, Tatăl va putea să dea expresie dragostei Sale numai față de acei copii ai Săi care acționează și umblă în armonie cu gândurile Sale și în părtășie cu El. Și acest fel de a proceda al Dumnezeului și Tatălui nostru ar trebui să-l imităm noi. Nu că noi avem voie să devenim judecătorii fraților noștri. Niciodată! – Dar în ceea ce privește persoana noastră să năzuim să păstrăm o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. De aceea noi nu ne putem uni cu nimic în care ar trebui să nu ținem seama de Cuvântul lui Dumnezeu sau am fi aduși în contradicție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Căci așa este cărarea copiilor lui Dumnezeu, aici, ca pretutindeni, o cărare a ascultării, și această cărare este îngustă în această lume a păcatului și egoismului. Dar în timp ce picioarele noastre merg pe cărarea îngustă, inima noastră să fie largă, plină de dragoste, suficient de largă, ca să cuprindă cu o dragoste cordială toate subiectele dragostei lui Dumnezeu, pe toți copiii scumpi ai lui Dumnezeu. Și chiar dacă în aceste «*zile din*

urmă» și «*timpuri grele*» (2 Timotei 3,1) și cărarea ascultării nu poate deveni largă, totuși inima, gura și mâna credinciosului, dacă dragostea este activă la el, au pretutindeni ocazii să se deschidă, ca să dea expresie «*dragostei față de toți sfinții*», așa cum Domnul îi va conduce și călăuzi aici și acolo. (Romani 12,13; Iuda 20-23 și alte locuri) Dacă căile unui credincios sunt de așa natură, că noi nu ne mai putem face una cu el, fără ca prin aceasta să nu întristăm pe Duhul Sfânt, totuși dragostea noastră față de el se va arăta prin aceea că noi ne vom ruga pentru el și, când se va oferi ocazia, cu toată dragostea și seriozitatea îl vom face atent la căile lui greșite. Nimeni să nu gândească, că noi vorbim Cuvântul cu un egoism greșit; dimpotrivă, noi insistăm cu toată tăria, că «*cine iubește pe Cel care l-a născut*», trebuie să iubească «*și pe cel născut din El*». Totodată noi ținem cu tărie, că adevărata dragoste dumnezeiască poate să se miște numai în cadrul căilor marcate divin, deci niciodată ea nu trebuie să se arate altfel decât în deplină concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Natura nouă, căreia prin har noi am devenit părtași, nu poate altceva, decât să iubească; dar dragostea dumnezeiască este o dragoste sfântă, și de aceea ea poate să se reverse numai într-un fel potrivit cu Dumnezeu.

Ce mare rău este însă, da, sfâșietor, când «*din duh de partidă sau glorie deșartă*», conștient sau inconștient, se fac sciziuni între copiii lui Dumnezeu, și în felul acesta lumea trebuie să vadă numai neînțelegere și risipire, în loc de dragoste de frați intimă și unitate, pe care Satan le urăște cu înverșunare, deoarece ele sunt două mărturii minunate pentru apartenența credincioșilor la Hristos Isus și pentru trimiterea Sa și Dumnezeirea Sa (Ioan 13,35; 17,23).

Deci dragostea față de copiii lui Dumnezeu este o însușire esențială a vieții noi. Apostolul spune: «*Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte.*» Apoi el continuă cu o atenționare solemnă: «*Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viața eternă rămânând în el.*» (1 Ioan 3,14-15) Etalonul și modelul dragostei noastre unul față de altul este dragostea Domnului Isus, și anume, așa cum ea s-a făcut cunoscut în darea Sa la moarte pentru noi: «*Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.*» (1 Ioan 3,16) Așa ne prezintă apostolul dragostea nemărginită a lui Hristos, «*care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi*»; și prin faptul că noi privim această dragoste, care întrece orice pricepere, ni se aduce aminte, că noi suntem datori fraților, tuturor credincioșilor, cu nimic mai puțin decât o astfel de dragoste. «*Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții*», spune apostolul Pavel copiilor lui Dumnezeu; căci această dragoste constituie o datorie pe care noi niciodată nu o vom putea achita pe deplin. O datorie? Vorbim în felul oamenilor; căci cu siguranță nici un credincios nu simte dragostea de frați ca o povară. Dragostea dumnezeiască nici nu poate altfel, decât să se folosească pe sine pentru alții; ea nu cunoaște nici limite; bucuria ei este să slujească, «*să dea totul și să se dea pe sine*»; și cu cât i se oferă mai multe ocazii pentru aceasta, cu atât ea este mai fericită. Cu toate că noi nu toți ajungem în situația să ne dăm viața pentru frați, totuși apostolul ne îndreaptă atenția spre o ocazie, care ni se oferă zilnic, în care dragostea noastră față de credincioși poate fi activă. Câtă lipsă și nevoie, de exemplu în relațiile pământești, nu este între sfinți! Dacă ne stau la dispoziție bunurile lumii acesteia într-o oarecare măsură, și noi ne închidem inima față de fratele nostru, care duce lipsă de ele, aproape pe drept ne putem îndoi că dragostea lui Dumnezeu locuiește în noi. În nici un caz în astfel de situații noi nu stăm în savurarea practică a acesteia. Nu, așa cum am spus deja, dragostea nu este un sentiment, ci o realitate divină; acolo unde ea este prezentă, ea se revărsă în faptă și adevăr. Și chiar acolo unde bunurile pământești lipsesc în așa fel, că este nevoie de ajutor mare, acolo unde dragostea dumnezeiască locuiește în inimă se găsește totdeauna compasiune și îndurare cordială. Domnul nostru scump Însuși spune: «*Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții.*» «*Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.*» (Ioan 13,35; 15,12)

Și acum în încheiere încă o caracteristică a copiilor lui Dumnezeu: «*Tot ce este din Dumnezeu învinge lumea; și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care*

învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?» (1 Ioan 5,4-5) Cel mai mare contrast posibil este între «Tatăl» și «lume», așa cum găsim în mod deosebit în rugăciunea Domnului către Tatăl (Ioan 17) și în toate scrierile lui Ioan. Da, «*prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu*»; «*pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume.*» Deoarece noi suntem născuți din Dumnezeu și am devenit părtași naturii dumnezeiești, cum putem să iubim lumea, care este în permanentă opoziție față de Dumnezeu, Tatăl? – Această opoziție nu este una ascunsă, ea a devenit pe deplin vizibilă, prin aceea că lumea a respins și a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, pe care Tatăl L-a trimis în har aici jos pe pământ. De aceea Fiul lui Dumnezeu ne spune: «*M-au văzut și M-au urât, și pe Mine și pe Tatăl Meu.*» (Ioan 15,24) Și lumea este plină de ură și dușmănie nu numai împotriva lui Dumnezeu și a singurului Său Fiu, ci și împotriva credincioșilor, a copiilor preaiubiți ai lui Dumnezeu; curând ea li se va împotrivi deschis, curând ea le va întinde curse, ca să-i facă să cadă. Atunci rămâne valabil: prin credință să învingi lumea; fie ca noi, în suferințele și prigoanele pe care ea ni le pregătește, să rămânem credincioși și strâns alipiți de Domnul, fie ca noi prin puterea Duhului să respingem ademenirile și ispitele ei.

Abia atunci când inima cunoaște în credință vie că El, Cel pe care lumea nu L-a vrut, în care ea nu și-a găsit nici o plăcere, ca să-L dorească, nu era altul decât Domnul slavei, și că El, Cel pe care lumea L-a urât și L-a răstignit, este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, atunci lumea este învinsă. Căci cât de oarbă, cât de total stricată trebuie să fie această lume, care a acționat în felul acesta, își zice inima, și în felul acesta lumea este învinsă pentru inimă. De aceea apostolul spune: «*Aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră. Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?»* Dar credința recunoaște pe Isus Cel disprețuit și lepădat de lume nu numai ca Fiu al lui Dumnezeu, ci ea își găsește în El și bucuria și puterea și toate izvoarele ei.

Deci în cunoașterea divină și în mărturisirea că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu constă taina victoriei asupra lumii; căci cum ar putea lumea să înșele un suflet care prin credință recunoaște valoarea și gloria Persoanei Domnului Isus și stă în savurarea practică a acesteia? Dacă această credință este vie și activă în inimile noastre, atunci crucea lui Hristos, gândul la moartea Sa îngrozitoare, constituie o prăpastie de netrecut și un zid de despărțire între noi și lume. Știm cum gândește Dumnezeu Însuși despre lume. El o privește ca vinovată din cauza omorârii Fiului Său. Așa cum El a spus odinioară lui Cain: «*Unde este Abel, fratele tău?*», tot așa El pune astăzi o întrebare la lume: „Ce ați făcut cu singurul Meu Fiu?” Iudeii vinovați au strigat odinioară: «*Sângele Lui fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!*» Ei au vrut să ia asupra lor această vină de sânge. Și ea apasă nu numai asupra iudeilor, ci asupra lumii întregi; căci în numele stăpânirii de la Roma, care stătea în fruntea imperiului, a fost bătut în cuie pe cruce Domnul slavei. Oricât de fără griji ar înainta lumea, ea înaintază în întâmpinarea judecății lui Dumnezeu, care o va lovi nu numai la modul general din cauza păcatelor și fărădelegilor ei, ci în mod deosebit din cauza omorârii Fiului lui Dumnezeu. Deoarece știm aceasta, preaiubiților, să înaintăm prin această lume rea ca străini și, așteptând pe Fiul lui Dumnezeu din cer, să dovedim că noi nu suntem din lume, tot așa cum Domnul și Mântuitorul nostru nu este din lume. (Ioan 17,14.16) Da, lăsați ca prin credință să învingem lumea sub orice formă; și să ascultăm îndemnul încurajator al Domnului: «*Îndrăzniți! Eu am biruit lumea.*»

Că un credincios s-ar putea face în vreun fel oarecare una cu lumea, aceasta apostolul nu o discută aici; una din caracteristicile esențiale ale creștinului este tocmai că el învinge lumea. Ce se întâmplă când un creștin se aseamănă cu lumea, așa cum vedem de multe ori în aceste zile de liniște din afară? Vai, spre durerea Domnului și spre paguba lui mare și serioasă el a tăgăduit poziția lui înaltă, cerească. El a mers pe un drum, pe care unii copii ai lui Dumnezeu au căzut sub mâna care disciplinează a lui Dumnezeu, Tatăl, «*Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă*» (1 Petru 1,17); și pe acest drum sufletul lui simte numai slăbiciune, care de fapt ar trebui să fie umplut cu pace și bucurie în Duhul Sfânt. Cu inima goală își petrece zilele călătoriei sale, până

se va întoarce înapoi la Dumnezeu; și cu mâinile goale, chiar dacă este mântuit, va apare cândva înaintea Domnului. Vai, cum l-a înșelat dumnezeul lumii, ce pagubă veșnică i-a provocat!

Preaiubite cititor credincios, fie ca nimeni să nu ne rețină în obținerea premiului! «*Cetățenia noastră este în ceruri!*» De aceea «*să căutăm ce este sus!*» - Atunci vom spune împreună cu apostolul Pavel: «*Dar departe de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.*» (Galateni 6,14)

Lumea-aceasta e-o pustie,
Unde eu azi pentru mine
Chiar nimica nu găsesc.
N-am nimic jos a deplânge,
Nici a pierde, nici a strânge;
Doar cu un toiag călătoresc.

Drumul strămt pe care mergem
Este însemnat, se vede,
Căci 'nainte-a mers Isus.
Sigur ca și-a Sa iubire
Este drumul spre mărire;
Fără frică merg spre ceruri sus.